

PEYGAMBERİMİZ VE GÜZEL AHLÂK¹

Yüce Rabbimiz (c.c), kâinatın gözbebeği olan insanoğlunu; beden ve ruhuyla, akıl ve kalbiyle, sağduyu ve vicdanıyla en güzel şekilde yaratmıştır. Maddî ve manevî tüm bu özellikleriyle insan, ilâhî sanatın benzersiz ve mükemmel oluşunu gösteren en büyük kanıttır. Tamamen ilâhî iradenin bir tecellisi olarak vücuda gelen insanın fitratında var olan güzellikleri koruyabilmesi ve asıl yurdu ahiret hazırlığını en uygun şekilde yapabilmesi için, Rabbimiz; ilk insandan itibaren Peygamberler göndermiş, vahiyle insanoğluna doğru yolu göstermiştir.

Allah Resûlü (s.a.s) imandan ibadetlere, aile hayatından toplumsal yaşama, alışverişten adab-ı muaşerete her noktada bizler için en mükemmel örnektir. Cenâb-ı Hak (c.c), **لَقَدْ كَانَ لَكُمْ**

“İçinizden Allah’ın lütfuna ve âhiret gününe umut bağlayanlar, Allah’ı çokça ananlar için hiç şüphe yok ki, Resûlullah’ta güzel bir örneklik vardır” (Ahzâb, 33/21) beyanıyla bu hakikati açıkça dile getirmiştir. O; âlemlere rahmet olarak övülmüş, güzel ahlâkın bedene bürünmüş halidir. Rahmet Elçisi, kendisinin gönderiliş amacını şöyle açıklamıştır: **إِنَّمَا بُعِثْتُ لِأَتَمِّمَ صَالِحَ الْأَخْلَاقِ** **“Ben, güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim.”** (İbn Hanbel, II, 381)

Resûlullah (s.a.s), hiç yoktan bir güzel ahlâk manzumesi düzenlemek ya da ahlâk kuralları tespit etmek için değil, kendisinden önceki peygamberler zincirinin insanlığa öğrettiği ama zaman içerisinde zaafa uğramış, özelliğini kaybetmeye yüz tutmuş güzel ahlâkı tamamlamak için gönderilmiştir. Evet, bugün elimizde onun hayatının en ince ayrıntısına kadar bilgiler mevcuttur. Bu bilgileri incelediğimizde, Allah Resûlünün hayatının her zerresinin güzel ahlâk zeminine oturduğunu görürüz. Onun; ahlâkında şüphe olmayan bir peygamber, bir aile reisi, bir lider, bir öğretmen, bir imam, bir dost, bir arkadaş, bir komşu, bir akraba, bir ticaret insanı olduğunu müşahade ederiz. Zira onu vasfetmekle güzel ahlâkı anlatmanın, güzel ahlâkı beyan etmekle onu tasvir etmenin arasında zerre fark yoktur. Güzel ahlâk neye sahipse hepsi onda vücut bulmuş, güzel kulluk nasıl mümkünse hepsi onda kemale ulaşmıştır.

Yaradan, ne de güzel ifade etmiştir habibini: **وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ** **“Sen elbette yüce bir ahlâk üzeresin.”** (Kalem, 68/4) Sevgili Peygamberimiz (s.a.s); Kur’an neyi emretmişse onu hayatına uygulamış, neyi de yasaklamışsa ondan da uzak durmuştur. Nitekim **“Ey müminlerin annesi, bana Resûlullah’ın ahlâkını anlatır mısın?”** diye soran kişiye; Hz. Âişe validemiz,

“Sen Kur’an okumuyor musun? Onun ahlâkı Kur’an’dı” (Müslim, Müsâfirîn, 139) şeklinde cevap vermiştir.

Ahlâki ve insani erdemlerin kıymetini yitirdiği bir çağda dünya ve ahiret mutluluğunun yollarını gösteren Kur’an-ı Kerim’i o beyan etmiştir. Mümine yakışan hilmi ve hikmeti, Müslümana yaraşan vakar ve azameti o temsil etmiştir. Cehaletin yanardağlarını ilmin rahmet yağmurlarıyla sükûnete erdirmeyi o göstermiştir. Modern dünyanın tüm argümanlarıyla yoldan çıkarmaya çalıştığı, kimlikleri parçalanmış, benlikleri özünü yitirmiş nesillere, kurtuluş yolunun işaretleri onun söz, fiil ve davranışları olmuştur. Ekran uygarlığının her saniyesine hükmetmeye çalıştığı uzaktan kumandalı yaşam tarzını, düştüğü dijital çıkmazlardan kurtarıp hayatın gerçekleriyle buluşturacak yol haritası onun tavsiyelerinde mevcuttur. Soluklanmak için bir saniyesi dahi olmayan hız ve haz dünyasında; kalbimize esenlik veren, içimizi ferahlatan meltem yelleri onun hayat veren çağrılarından esmiştir. Bir mirasyedi misali pervasızca harcanan zamanın, ömrün ve fani dünyanın, baki kazanca nasıl dönüştürüleceği sorusuna en tatmin edici cevabı yine o vermiştir. Allah Resûlü (s.a.s), نِعْمَتَانِ مَغْبُورٌ فِيهِمَا كَثِيرٌ مِّنَ

النَّاسِ: الصِّحَّةُ وَالْفَرَاغُ **“İki nimet vardır ki insanların çoğu, onları değerlendirme hususunda aldanmıştır: Sağlık ve boş zaman”** (Buhârî, Rikâk, 1) tavsiyesiyle ömür sermayesinin, sağlık nimetinin önemine dikkat çekmiştir.

Resûlullah (s.a.s)’in güzel ahlâkını ve getirdiği mesajın insanlık için ne anlam ifade ettiğini, Hz. Cafer’in (r.a) Habeş Hükümdarı Necaşi’nin huzurunda dile getirdiği gerçekler açıkça ortaya koymaktadır: “Ey hükümdar, biz bilgisizlik ve barbarlık içinde yaşayan cahiliye halkı idik. Putlara tapıyor, ölü eti yiyor, ahlâksızlık yapıyor, akrabalık bağlarını çığnıyor ve komşuluk haklarını tanımıyorduk. Güçlülerimiz zayıflarımızı eziyordu. Biz böyle bir yaşantı içindeyken Allah bize aramızdan soyunu, doğruluğunu, güvenilirliğini ve namusluluğunu bildiğimiz bir peygamber gönderdi. Bu peygamber bizi Allah’ı bir bilmeye çağırdı; bize doğru söylemeyi, emaneti sahibine vermeyi, akrabalık bağlarına saygı göstermeyi, komşuluk haklarını tanımayı, cinayetten ve kan dökmekten vazgeçmeyi emretti. Ahlâksızlık yapmayı, yalancı şahitlik etmeyi, öksüz malını yemeyi ve namuslu kadınlara iftira etmeyi yasakladı. Bize sadece Allah’a ibadet etmeyi ve ona hiçbir şeyi ortak koşmamayı emretti...” (Hz. Muhammed ve Evrensel Mesajı, 105) Bu tarihi konuşma, Allah Resûlünün (s.a.s) o toplumdaki karşılığını ifade etmesi ve kendisine düşmanlık besleyen insanların dahi onu “el-Emin” Güvenilir Muhammed (s.a.s) olarak adlandırması, bir hakikati ispat etmektedir ki, o da Allah Resûlü (s.a.s)’in güzel ahlâklı oluşudur.

Peygamberimiz (s.a.s), diğerkâm ve fedakâr bir aile reisidir. O’nun hanesinde huzur ve mutluluk, nezaket ve zarafet baş tacıdır; kabalık ve şiddetten, kavga ve nefretten eser yoktur. Sevdiklerimize değer vermeyi; dizlerine derman, gönüllerine ferman olmayı, dünyayı gül bahçesine çevirip ahirette cennet güllerinden dermeyi bizlere, o göstermiştir. Değerlerin erozyona uğradığı, aile mefhumunun parçalandığı bir ortamda: **خَيْرُكُمْ خَيْرُكُمْ لِأَهْلِهِ، وَأَنَا خَيْرُكُمْ لِأَهْلِي**

“Sizin en hayırlınız, ailesine en güzel davranandır. İçinizden ailesine karşı en güzel davranan da benim” (Tirmizî, Menâkıb, 63) buyurarak bize mutluluk ve huzur yuvasının sırrını vermiştir. Nitekim onun aileden başlayıp, akraba ve komşulara, oradan tüm topluma yayılan ahlâki vasıfları tarafı tarafsız herkesin takdirini kazanmıştır.

Resûlullah (s.a.s)’i en iyi tanıyan kişi, onun vefalı eşi Hz. Hatice annemizdir. Hz. Hatice annemiz, vahyin ilk geldiği esnada Allah Resûlü (s.a.s)’i teselli ederken; onun, aynı zamanda çevresine huzur ve mutluluk sunan ahlâki güzelliklerini de dile getirmiştir. Vahiy meleği Cebrail ile ilk kez karşılaşmış olmanın heyecanıyla telaşla yüreği titreyerek, hemen evine dönen ve başından geçenleri anlatan, ‘kendimden korktum’ diyen Rahmet Elçisi’ne Hz. Hatice annemiz şu cümlelerle teselli vermişti: **كَلَّا وَاللَّهِ مَا يُخْزِيكَ اللَّهُ أَبَدًا، إِنَّكَ لَتَصِلُ الرَّحِمَ، وَتَحْمِلُ الْكُلَّ، وَتُكْسِبُ**

“Öyle deme! Allah’a yemin ederim ki Allah hiçbir vakit seni utandırmaz. Çünkü sen akrabayı gözetirsin, muhtaç olanların bakımını üstlenirsin, aç ve açıkta olanı koruyup, kollarsın; misafire ikram edersin ve musibete maruz kalanlara yardım edersin.” (Buhârî, Bed’ü’l-vahy, 1) Müminlerin annesinin saydığı bütün bu hususiyetler; ahlâkî değerlerin unutulduğu ve önemini yitirdiği bir dönemde, insanlık adına yeniden erdem ve faziletin, ahlâk ve samimiyyetin hayat bulduğu hususiyetlerdir.

Resûl-i Ekrem (s.a.s), bizim için en güzel muallimdir. O, **مَا نَحَلَ وَالِدٌ وَلَدًا مِنْ نَحْلٍ أَفْضَلَ مِنْ** **“Hiçbir anne baba, çocuğuna güzel terbiyeden daha kıymetli bir bağışta bulunamaz”** (Tirmizî, Birr) uyarısıyla ilme ve irfana, edep ve terbiyeye ayrı bir önem vermiştir. Küçük sahabilerin gönüllerini almak için onlarla şakalaşmış, gençlerle oyunlar oynamıştır. Yetim ve öksüzlere rahmet kanatlarını germiş; **أَنَا وَكَافِلُ الْيَتِيمِ فِي الْجَنَّةِ هَكَذَا. وَأَشَارَ بِالسَّبَابَةِ وَالْوُسْطَى،** **“Şehadet ile orta parmağını birleştirerek, ‘Ben ve yetime kol kanat geren kimse cennette böyle yan yana olacağız’”** (Buhârî, Talâk, 25) buyurmuştur. Mazlumlara,

mağdurlara, kadınlara, engellilere, yaşlılara hâsılı yaratılan her varlığa şefkatle muamele etmeyi bizlere öğretmiştir. **“Siz yeryüzündekilere merhamet edin ki Allah da size merhamet etsin!”** (Tirmizî, Birr, 16) tavsiyesiyle, merhametlilerin en merhametlisinin merhametine mazhar olmanın sırrını bizlerle paylaşmıştır.

Allah Resûlü (s.a.s), insan olmamızın bir gereği olarak yaptığımız hatalardan kurtulmanın yolunun da yine güzel ahlâka ve iyiliğe yönelmek olduğunu ifade etmiştir. اَتَّقِ اللَّهَ

“Nerede olursan ol, Allah’a karşı sorumluluğunun bilincinde ol! Kötülüğün peşinden iyi bir şey yap ki onu yok etsin. İnsanlara da güzel ahlâka uygun biçimde davran!” (Tirmizî, Birr, 55) buyurarak, iyiliğin kötülüğe çare olduğunu bildirmiştir. Zira Rabbimizin beyanı gayet açıktır: وَلَا تَسْتَوِ الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ ادْفَعْ

“İyilikle kötülük bir olmaz. Sen (kötülüğü) en güzel bir şekilde önle. O zaman seninle arasında düşmanlık bulunan kimse, sanki candan bir dost olur.” (Fussilet 41/34) Başka bir ayet-i kerimede ise Cenâb-ı Hak, خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ

“(Resûlüm!) Sen af yolunu tut, iyiliği emret ve cahillerden yüz çevir”

(A’râf, 7/199) buyurmak suretiyle toplumda kötülüğü önlemenin yolunun, kötülüğe iyilikle mukabele edilmesi, iyiliklerin yeryüzüne yayılması olduğunu ifade etmektedir. İyiliği hâkim kılma, kötülüğü engelleme vazifesini ise tüm Müslümanlara yüklemektedir. Rabbimiz bu hususta şöyle buyurmaktadır: وَلَتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ

“Sizden, hayra çağıran, iyiliği emreden ve kötülükten men eden bir topluluk bulunsun. İşte kurtuluşa erenler onlardır.” (Âl-i İmrân, 3/104)

Allah Resûlü (s.a.s) akrabalarına, arkadaşlarına, çevresindeki herkese karşı güler yüzlü, yumuşak huylu, vefakâr bir dost olmuştur. Hiçbir zaman bağırıp çağıran, eksik ve kusur arayan; kötü huylu, katı kalpli bir insan olmamıştır. Kendisine güvenenleri hayal kırıklığına uğratmamış, meşru talep ve istekleri karşılamada gayretinde olmuştur...” (Tirmizî, Şemâil, 60) Ticarete ölçü ve tartıya riayet etmeyi, emanete ve ahde sadık kalmayı, komşuluk hukukuna özen göstermeyi, yaratılan her şeyi yaratandan ötürü sevmeyi insanlık onda bulmuştur. اكْمَلُ

“Müminlerin iman bakımından en mükemmeli, ahlâk bakımından en güzel olanıdır” (Ebû Dâvûd, Sünnet, 15) buyurarak imanın ahlâkla ayrılmaz bağına dikkat çekmiştir. Başka bir hadisi şeriflerinde ise, **مَا شَيْءٌ أَثْقَلُ فِي مِيزَانِ الْمُؤْمِنِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنْ خُلُقٍ حَسَنٍ وَإِنَّ اللَّهَ** **كَيَبْغُضُ الْفَاحِشَ الْبَذِيءَ** **yoktur. Muhakkak ki Allah söz ve fiilleri çirkin kimselere son derece öfkelenir”** (Tirmizi, Birr, 62) buyurarak ahirette kişiyi kurtuluşa ulaştıracak olan meziyetin güzel ahlâk olduğunu ifade etmiştir.

Rahmet Peygamberi (s.a.s), hayatının her döneminde sevgi ve saygıyı ön planda tutmuştur. Yüce Allah’ın (c.c): **فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ** **“Sen onlara sırf Allah’ın lütfettiği merhamet sayesinde yumuşak davrandın. Eğer kaba, katı kalpli olsaydın, hiç şüphesiz etrafından dağılır giderlerdi. Onları affet, onların bağışlanmasını dile, iş hakkında onlara danış, karar verince de Allah’a güven, doğrusu Allah kendisine güvenenleri sever”** (Âl-i İmrân, 3/159) emrini, risaletinin mihveri haline getiren Sevgili Peygamberimiz (s.a.s), her zaman ve her yerde sevgi ve saygıyı ikame etmenin gayretinde olmuştur. Öyle ki; **وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ حَتَّى تُؤْمِنُوا وَلَا تَأْمِنُوا حَتَّى تَحَابُّوا** **“Varlığım elinde olan Allah’a yemin olsun ki, iman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de gerçek manada iman etmiş olmazsınız”** (Ebû Dâvûd, Edeb, 130) buyruğuyla cennete giden yolun kâmil manada bir imandan, kâmil manada bir imanın da sevgi ve saygıdan geçtiğini dile getirmiştir. Allah sevgisinin sevgilerin en üstünü olduğunu ifade ettikten sonra kendisine sorulan, ‘Ey Allah’ın Resûlü, başka hangi hâllerde iman daha muteber olur?’ sorusuna da **“Kendin için istediğini insanlar için de istediğin, kendin için istemediğini onlar için de istemediğin zaman”** (İbn Hanbel, V, 248) cevabıyla karşılık vermiştir. O, müminleri bir bütünün birbirinden ayrılmaz unsurları olarak şöyle ifade etmiştir: **مَثَلُ الْمُؤْمِنِينَ فِي تَوَادُّهِمْ وَتَرَاحُمِهِمْ وَتَعَاطُفِهِمْ**

“Müminler, birbirlerini sevmeye, birbirlerine merhamet ve şefkat göstermede, tıpkı bir organı rahatsızlandığında diğer organları da uykusuzluk ve yüksek ateşle bu acıyı paylaşan bir bedene benzer.” (Müslim, Birr, 66; Buhârî, Edeb, 27)

Ahlâkın güzeline talip olurken kötüsünden de sakınmanın lüzumunu ifade etmek gerekir. Nitekim Allah Resûlü (s.a.s), **وَإِهْدِنِي لِأَحْسَنِ الْأَخْلَاقِ، لَا يَهْدِي لِأَحْسَنِهَا إِلَّا أَنْتَ، وَاصْرِفْ عَنِّي**

"...وَإِهْدِنِي لِأَحْسَنِ الْأَخْلَاقِ، لَا يَهْدِي لِأَحْسَنِهَا إِلَّا أَنْتَ، وَاصْرِفْ عَنِّي سَيِّئَهَا إِلَّا أَنْتَ..."

ahlâka erİştirecek yoktur. Kötü ahlâkı benden uzaklaştır. Senden başka kötü ahlâkı benden uzaklaştıracak yoktur!.." duasıyla kötü ahlâktan uzaklaşmak için Rabbine dua etmiş ve bize de bu noktada nasıl davranmamız gerektiğini öğretmiştir. "Müslüman kardeşini küçük görmesi kişiye kötülük olarak yeter" (Ebû Dâvûd, Edeb, 35) buyurarak Müslümanlar arasında kardeşlik bağlarını koparan, muhabbet ve kaynaşmayı engelleyen ahlâki zaafılara karşı ümmetini uyarmıştır. Sahabeden Ebû Abdullah el-Cedelî şöyle demiştir: Âişe'ye Allah Resûlü (s.a.s)'in ahlâkını sordum. Şöyle dedi: **"O, kötü sözlü ve çirkin ağızlı değildi. Çarşı pazarda bağırıp çağırılmaz, kötülüğe kötülükle karşılık vermezdi; bilakis bağışlar ve hoşgörürdü."**

(Tirmizî, Birr, 69)

Yüce Allah (c.c), Enbiyâ suresinde şöyle buyurmaktadır: **وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ**

"(Resûlüm!) Biz seni âlemlere ancak rahmet olarak gönderdik." (Enbiyâ 21/107) Rahmet Elçisi (s.a.s)'in merhamet ve anlayışından her insan nasibini almıştır. Mekke'nin fethi esnasında her bölgeden akın akın İslam ordusunun şehre girmesiyle, Mekkeliler büyük bir korku yaşamışlardı. Yıllar önce hüznle ayrıldığı yurduna, bu sefer muzaffer bir komutan ama bir o kadar da tevazu içerisinde giren Allah Resûlü (s.a.s), Mekke halkına kendilerine nasıl muamelede bulunacağıyla alakalı fikirlerini sordu. Kureyşliler: **"Senden iyilik bekliyoruz! Sen, kerem ve iyilik sahibi bir kardeşsin! Kerem ve iyilik sahibi bir kardeş oğlusun!"** dediler. Bunun üzerine Resûlüllah (s.a.s), engin hoşgörüsüyle, **"Haydi, gidin! Artık serbestsiniz."** (Beyhakî, es-Sünenü'l-kübrâ, IX, 195) buyurarak, yıllarca kendisine, hiçbir hakaret ve eziyeti yapmaktan geri durmayan müşriklere büyük bir insanlık dersi verdi. O, bağışlama ve anlayışın insanlığa en büyük armağanıdır. Rahman'ın, **"(Resûlüm!) خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ"**

Sen af yolunu tut, iyiliği emret ve cahillerden yüz çevir" (A'râf, 7/199) emr-i ilahisinin hayat bulmuş, merhamet deryasından coşmuş halidir.

Evet, bizler; sözün yalanından, davranışın kabasından, ahlâkın kötüsünden Allah'a sığınmayı; faydasız işlerden, fitrata uymayan ve mümin olmanın haysiyetine yakışmayan çirkinliklerden uzak kalmayı ondan öğrendik. Süfli arzulara gem vurmayı, ulvi gayelerde sabitkadem olmayı; dili sadakatle, kalbi selametle, davranışlarımızı güzel ahlâkla tezyin etmeyi

ondan talim ettik. Onun, o güzel lisanından dökülen kelimelerle: **اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ قَلْبٍ لَا يَخْشَعُ وَمِنْ**

“Huşu duymayan kalpten, doymak bilmeyen nefisten,

kendimize ve insanlığa fayda vermeyen ilimden ve kabul olunmayan duadan Allah’a sığınmayı” (Nesâî, İstiâze, 13; Müslim, Zikir, 73) onda gördük.

Mekârim-i ahlâk’ı o tamamladı.

Dünyamız onunla anlam buldu.

Ondan bize miras, sevgi ve saygı oldu.

Ondan bize miras, cömertlik oldu.

Ondan bize miras, doğruluk ve dürüstlük oldu.

Ondan bize miras, kardeşlik oldu.

Ondan bize miras, merhamet oldu.

Şiirlerimiz onunla nazmın güzeline, hatlarımız onunla nakşın süsüne, hikâyelerimiz onunla nesrin en hoş örgüsüne erişti. Şairlerimiz, onu en güzel şekilde yâd etmek için yarıştı. Şemâil ve hilyeler, onun vasıflarını bize anlattı. Naatlar, kasideler, mevlitler, ona olan muhabbetimizi dile getirdi. Gül diye terennüm eyledik onu, kalbimiz güldü, yüzümüz güldü, gönlümüz gülle doldu. Ondan bir kelime alan lisanlar gül kokusuna büründü. Ondan bir cümle duyan kulaklar gül sedasıyla çınladı. Ona besteler yapıldı, ilahiler söylendi, divanlar dolduruldu. Onun hasretiyle yanıp tutuşan insanımız her fırsatta ona olan sevgisini ve özlemine dile getirdi. Gönlü Medine’den hiç ayrılmayan bedenler hep onu aradı durdu:

Arayı arayı bulsam izini,

İzinin tozuna sürsem yüzümü.

Hak nasip eylese görsem yüzünü,

Ya Muhammed canım arzular seni.

Yüce Rabbimiz, Sevgili Peygamberimiz (s.a.s)’i şöyle övmektedir: **يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ**

“Ey Peygamber! Biz seni bir şahit, bir

müjdeleyici, bir uyarıcı; Allah’ın izniyle kendi yoluna çağıran bir davetçi ve aydınlatıcı

bir kandil olarak gönderdik.” (Ahzâb, 33/45,46) Evet, şu bir hakikat ki: **إِنَّ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ**

وَأَحْسَنَ الْهَدْيِ هَدْيُ مُحَمَّدٍ “Sözün en güzeli Allah’ın (c.c) Kitabı, rehberliğin en güzeli ise Hz.

Muhammed’in (s.a.s) rehberliğidir.” (İbn Hanbel, III, 320)

Bize düşen Rahmet Peygamberi (s.a.s)’in, وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ عَصَى اللَّهَ ...

“Kim Allah Rasûlüne itaat ederse, Allah’a itaat etmiştir. Kim de Allah Rasûlüne isyan ederse o da Allah’a isyan etmiştir...” (Müslim, İmâre, 33) uyarısına kulak vermek, onun getirdiği mesajları hayatımıza uygulamaktır.

Bizler de; kalbimizin bütün samimiyeti, dilimizin bütün sadakatiyle diyoruz ki;

Ey Merhamet Peygamberi...

Sen, bize hayat veren kitabı, Kur’an-ı Kerim’i getirdin.

Hakkı, hakikati, hidayeti gösterdin.

“Mahaccet-i beyzâ”, gecesi gündüz gibi aydınlık bir yol getirdin.

Sen, bize Sırât-ı Müstakîm’i gösterdin.

Sen, cenneti kazandıracak amelleri öğrettin.

Sen hidayet, takva, iffet ve gönül zenginliği getirdin.

Sen sadık bir dil, selîm bir kalp ve güzel bir ahlâk getirdin...

Getirdiğine iman ettik,

Sözüne itibar ettik,

Yoluna iltica ettik,

Bize miras olarak bıraktığın her şeyi başımıza taç ettik...

Şefaatinle mesrur eyle bizi,

Ey Güzel Ahlâk Sahibi,

En Güzel Ahlâk Sahibi...

ⁱ“Peygamberimiz ve Güzel Ahlâk” konulu vaaz, İrşat Hizmetleri Daire Başkanlığınca hazırlanmıştır.